

νησι:
—Ειδιοποίησε... νά... έτοιμασθή... κηδεία... πρώτης τα-
ξεως!

Καί άφου ειπε αυτά τά λόγια, ό κ. Σεθερέν έπεσε βαρύς ά-
πάνω στα μαξιλάρια του.

Ή κ. Σεθερέν έλασε όλα τά μέτρα της για νά έτοιμασθή
ή κηδεία άνταξία ένός κόμητος. Κατόπιν, ή άφροισιμένη σύ-
ζυγος, κάθησε κοντά στο κρεβάτι του άρρώστου, περιμένον-
τας καρτερικά τόν θάνατο του συντρόφου της ζωής της.

Τήν ίδια ώρα, στην κομψή θίλλα τών Άλμπερτίνη, ή ώραία
Σάσα έκλαιγε μέ λυγμούς πάνω άπ' τό νεκρό του φίλου της.

"Επειτ' από δύο ώρες, ό Φερδινάνδος έφθανε τρέχοντας στο
σπίτι του εργολάβου τών κηδειών.

—Πέθανε; ρώτησε ή κ. Σεθερέν.
—Ναί, και πρέπει νά μιλήσω άμέσως στον άνδρα σας.

Ή κ. Σεθερέν έμπασε τόν ύπηρέτη στο δωμάτιο του έτοιμο
θανάτου.

—Σεθερέν! ειπε σιγά ό Φερδινάνδος, πλησιάζοντας στο κρε-
βάτι του εργολάβου. Σεθερέν, φίλε μου! επανέλαβε πιό δυ-
νατά.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; κύριε Φερδινάνδε; Μπορείτε νά το πη-
τε σέ μένα. Τό ίδιο είναι, ό άνδρας μου δέν αντιλαμβάνεται
πειά...

Ό Φερδινάνδος τότε ειπε πως ειχε μείνει σύμφωνος μέ την
Σάσα ν' αναθέσουν στον κ. Σεθερέν την κηδεία του μακαρί-
τη. Άλλα την τελευταία στιγμή, ό συμβολαιογράφος άνήγγειλε,
πως κατά την έπιθυμία του κόμητος, τό σώμα του θα μετεφέ-
ρετο στην πρωτεύουσα για νά καη, στο κροματόριο.

—Νά καη ό νεκρός!... Τί κουτές ιδέες έχουν αυτοί οι πλου-
σιοι! ειπε ή κ. Σεθερέν άναστενάζοντας.

"Ενας ρόγχος άκούστηκε από τό κρεβάτι του έτοιμοθανά-
του.

—Ή κ. Σεθερέν έτρεξε κοντά του, έκανε νόημα στον ύπη-
ρέτη πως τό τέλος ειχε φτάσει κι' ένώ ό Φερδινάνδος έφευγε

σιγά-σιγά, ή κ. Σεθερέν άναψε μία
λαμπάδα, γονάτισε δίπλα στο κρε-
βάτι κι' άρχισε νά προσεύχεται. Ό
Φερδινάνδος ειχε φύγει, χωρίς νά
πάρη τά είκοσι πέντε φιορίνια.

Τήν άλλη μέρα, ή σορός του κό-
μητος μεταφέρθηκε σιδηροδρομικώς
στην πρωτεύουσα και ή κηδεία πρώ-
της τάξεως, πού ειχε παραγγελθή
γι' αυτόν, χρησιμοεσε για την έκ-
φορά του μακαρίτη κ. Σεθερέν, έρ-
γολάβου κηδειών.

—Αυτά έχει ή ζωή! Ήπως θα έ-
λεγε ό κ. Σεθερέν...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ή γυναίκες είναι άσθενή πλάσματα, γιατί τό μόνο όπλο τους είναι ή
καρδιά τους.
Π υ θ α γ ό ρ α ς

Ή γυναίκες δέν είναι για τίποτε ίσπεύθνες, γιατί και τά ελαττώματά
τους και τά παραστροφάματά τους και τίς ερωτοτροπίες τους, τά διδά-
σκονται από τους άνδρες.
Κ α Κ ο τ τ ι

Κατά κανόνα ή γυναίκες έχουν παραξενιές, παρά κλίσεις και όρξεις,
παρά πάθη.
Ν τ υ μ π ά τ ι

Ή γυναίκες καταστρέφονται άπ' την ευαισθησία τους και σώζονται
μέ την ερωτοτροπία τους.
Ά ξ α ι ς

Ή γυναίκα είναι ό φυσικός φίλος του άνδρός.
Ν τ έ Μ π ο ν ά λ ν τ

"Ό,τι κι' άν λένε ή γυναίκες, ή αλήθεια είναι ότι δέν στολιζονται για
κανέναν άλλο λόγο, παρά μόνον για ν' άρέσουν στο φίλο πού έχουν ή
προσπαθούν νά βρούν.
Ν ι ν ό ν ν τ έ Λ α γ κ λ ό

Ή γυναίκες πού παίζουν μέ τόν έρωτα, μοιάζουν μέ τά παιδιά πού
παίζουν μέ κοφτερά μαχαίρια. Είναι αδύνατον νά μη πληγωθούν.
Ά γ ι ο ς Γ ε ρ ά σ ι μ ο ς

Ή γυναίκα εκφράζει καλύτερα τίς επιθυμίες της μέ την σωπή, παρά
μέ οιδώδηποτε άλλο μέσον.
Τ α λ λ ε υ θ ρ ά ν ο ς

Της γυναίκας τό όνομα είναι : Αστάρεια !
Β ύ ρ ω ν

Ή υπόληψη της γυναίκας είναι συνδε-
μένη αναπόσπαστα μέ τίς όρξεις της.
Β ω β ε ν α ρ γ υ ο ς ε

Ή καρδιά της γυναίκας είναι ένα καρ-
δι, πού κι' ό πιό άξιος κι' έμπειρος κατε-
τάνιος δέν μπορεί παρά νά χροεωκοπήσει κν-
θερώνοντας το.
Α μ ι λ τ ο ν

Ή γυναίκα συγχωρεί και τίς χειρότερες
πράξεις, όταν τίς προκαλεί ή όμορφιά της.
Λ ε σ ά ς

Ή γυναίκα εκείνη πού της κάνετε έρω-
τικές προτάσεις και δέν σας άπαντά μ' έ-
να ξηρό «όχι», αλλά κάθεται και συζητεί
μετά.
Α λ φ ρ έ δ ο ς ν τ έ Μ υ σ σ έ

Ή γυναίκες μοιάζουν μέ φρούρα, πού μόνο μέ μία παράτολμη έφοδο
μπορείτε νά τά καταλάβετε.
Β ά κ ω ν

Ή γυναίκες δίνουν πάντοτε περισσότερα από εκείνα πού ήπόσονται.
Τό αντίθετο συμβαίνει μέ τους άνδρες, πού πολλά ήπόσονται και πολύ
λίγα δίνουν.
Α ρ σ έ ν Ο ύ σ σ α ι

Δέν πρέπει νά ζοιλακεύεσαι, γιατί σ' αγαπάει πολύ μία γυναίκα.
Π υ θ α γ ό ρ α ς

Πολύ λίγα πράγματα ξέρει για τίς γυναίκες εκείνος πού πιστεύει ότι
μπορεί νά κατακτηθή ή καρδιά της μέ άναστεναγμούς.
Β ύ ρ ω ν

Ή γυναίκες χροεστούν στους άνδρες τά περισσότερα ελαττώματά
τους, κι' οι άνδρες χροεστούν στις γυναίκες τά περισσότερα από τά προ-
τερήματά τους.
Κ α Μ π ε ρ ν ι έ

Μία γυναίκα μπορεί ν' αγαπήσει έναν άνδρα, τόν όποιο μισεί, ποτέ
όμως εκείνον πού δέν την ένδιαφέρει καθόλου.
Β . Ο ύ γ χ ω

Ή γυναίκες αισθάνονται μεγαλειότερη ευχαρίστησι άπ' τόν έρωτα πού
έμπνούν, παρά για τόν έρωτα πού αισθάνονται. Τό αντίθετο συμβαίνει
στούς άνδρες.
Μ π ω σ έ ν

Ή καρδιά της γυναίκας είναι τό ενεργητικώτερο και τό δυνατώτερο
όργανο και για τό καλό και για τό κακό.
Ν τ έ Μ α ι σ τ ρ

Ό μεγαλειότερος έχθρός τών γυναικών είναι αυτές ή ίδιες ή γυναίκες.
Ν τ υ γ κ λ ό ς

"Αν κάνετε πως άκολουθείτε μία γυναίκα, θα δι-
τε ότι απομακρύνεται από κοντά σας. "Αν κάνετε πως
φεύγετε μακριά της, θα σας πάρη τό κατόνιν. Γι' αυ-
τό, μπορούμε νά πούμε, ότι ή γυναίκα είναι ή σκιά του
άνδρός.
Α λ φ ρ έ δ ο ς ν τ έ Μ υ σ σ έ

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Στό βιβλίο μας σκυμμένοι σοβαροί
Κάθε θράδου μελετούμ' εγώ και εκείνη
Μιά ιδέα της έβάλθηκε γερή
—Τό πιστεύετε;—δασκάλισσα νά γίνη!

Νύχτα 'μέρα τό βιβλίο δέν σφαλνά
Έλησμόνησε τίς τρέλλες, την δουλειά της.
Και σαν σμίξουμε τό θράδου άρχινά
Νά μου λήη στο φτερό τό μάθημά της.

Τί φιλότιμο κορίτσι! Τί καλό!
Θέλει όλα νά τά μάθη και σαν πρῶτα
Νά μη λήη τό καυτόμένο ντροπαλό
"Ότι γράφεται ό έρωας, μ' άλλα γιώτα

Στό βιβλίο μας σκυμμένοι σοβαροί
Κάθε θράδου μελετούμ' εγώ κ' εκείνη...
Μιά ιδέα της έβάλθηκε γερή
—Τό πιστεύετε;—δασκάλισσα νά γίνη!

Μά αυτό της Άφροδίτης τό παιδί
Πούχει σύμβουλο την τρέλλα και άργία
Δαιμονίζεται και σκάει σαν σέ 'δη
"Ότι χάνεις τόν καιρό σου στα βιβλία.

Τί μεγάλη, φοβερή άναποδιά!
Για βιβλία μία πεντάρα δέν ξεοδιάζει
Για βιβλίο ξέρει μόνο την καρδιά
Πού κει μέσα κανεις όλα τά διαβάζει.

Και για τούτο, κει πού είμαστε σκυφτοί,
Μέ τό μάτι καρφωμένο στο βιβλίο
Νά σου κι' έρχεται, μάς πιάνει άπ' τ' αήτι
Κι' άρχινά νά μάς μαλώνη και τούς δύο.

Φεύγουν όλα στη στιγμή τά σοβαρά!
Παίρνει άέρα τ' άνυπόταχτο μυαλό μας
Και μέ γέλια, μέ φιλιά και μέ χαρά,
Τό λεθένη χαιρετάμε δασκαλό μας!

Ο ΕΡΩΤΥΛΟΣ

